

ZPRAVODAJ

Jihomoravské
oblasti KČT

Informační občasník KČT-JMO

ročník 4 / č. 3 – září 2016

Oharková a houbová

Další léto je bezpečně za námi a s ním i pro většinu spojená takzvaná okurková sezóna. Ne však pro turisty. Pro ty je naopak doba dovolených a zájezdů vyvrcholením jejich výletnické, pohybové a poznávací aktivity.

Dokladů víc než dost ostatně najdou čtenáři v aktuálním čísle našeho Zpravodaje, který přináší právě zápisky, postřehy a vzpomínky na akce zrovna uplynulých prázdnin.

Na dveře pak neomylně klepe sezóna další – tentokrát houbařská. I když je otázkou, zda při přetrvávajícím suchu budou mít vůbec milovníci této lesní aktivity důvod k radostnému zvolání: „Rostou!“ Mykologický odborník samozřejmě namítne, že rostou vždy. Jen je třeba vědět kdy, kde a hlavně co!

Vzhledem k tomu, že já bezpečně poznám jenom dvě houby – muchomůrku červenou a houbu na školní tabuli – a ani jedno se nedá požit bez následných žaludečních potíží, mívám starost o to, zda rostou, mílovým obloukem. Alespoň se můžu věnovat jiným věcem, jakými byla třeba příprava tohoto čísla nebo je a bude příprava kalendáře akcí na další rok.

Správně jste tedy pochopili, že ode mě se rady, kam vyrazit za kloboučky na jedné nožce, nedočkáte. Ostatně to smyslem mé práce ani tohoto periodika není. Zato se od autorů článků dočkáte zaručených tipů, kam vyrazit na pěkný a zajímavý výlet.

OBSAH ČÍSLA

Vysoké Tatry naše turisty stále lákají

Slovenské hory jsou pro našincetrvalým turistickým magnetem. A to nejen v zimě nebo v létě, vyrazit se do nich dá v kteroukoli roční dobu.

strana 10

Oblastní seminář opět klepe na dveře

Už jen několik týdnů zbývá do tradičního podzimního semináře, tentokrát zavítá do Velkých Opatovic. Tak hlavně včas poslat přihlášku, počet míst není nafukovací.

strana 26

Záhada kolem Lenina rozluštěna

Konec všem dohadům, jestli Vladimír Iljič Lenin někdy vystoupil na Rysy nebo ne. Byl tam. Máme důkaz!

strana 32

Alf

Zdravotně postižení turisté vyrazili na Ivančicko

V červnu se konala naše tradiční akce. Tentokrát jsme si vybrali pro její konání město Ivančice. Ubytování v ubytovacím zařízení Střediska volného času HORIZONT jsme si nanečisto vyzkoušeli v lednu 2015 při menší akci našeho odboru. Jedinou vadou na kráse tohoto zařízení je umístění všech pokojů ve druhém poschodí, což pro část našich turistů představovalo menší sportovní výkon. Společně s cestou na asi kilometr vzdálené náměstí tak měli někteří splněno dřív, než akce začala.

V den příjezdu byla na trati Brno–Ivančice výluka, ale dopravu náhradními autobusy všichni zvládli bez problémů. V průběhu dopoledne jsme se ubytovali a potom už hurá do města. Nejdříve

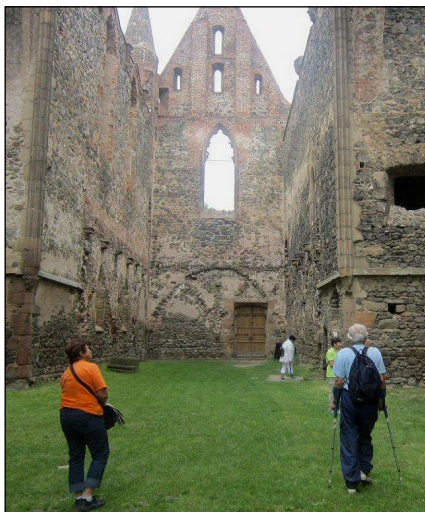

Dolní Kounice – čekání na otevření synagogy

jste se posilnili a potom vyrazili na obhlídku ivančických pamětihodností. Prohlédli jsme si kostel Nanebevzetí Panny Marie, historické domy na náměstí, hradby, synagogu, židovský hřbitov, zabočili jsme i k rodnému domu

Vladimíra Menšíka. Skupinka zdatnějších turistů si vyšla křížovou cestou ke kapli sv. Jakuba nad městem. Po večeri jsme chvíli společně poseděli.

V sobotu jsme posnídali a vyzvedli si obědové balíčky s řízkem. Mezitím nám přijel autobus se sympatickou paní řidičkou a odjeli jsme směr Dolní Kounice. Malou zastávku jsme si udělali u torza historického železničního viaduktu. V Kounicích jsme se rozdělili na dvě skupinky. První vyrazila do kláštera Rosa Coeli a po prohlídce zamířila po červené turistické značce přes Nové Bránice a Rénu do Ivančic. Druhá skupinka méně

zdatnějších turistů si nejprve prohlédla synagogu, potom jsme vystřídali v klášteře Rosa Coeli první skupinku a po skončení prohlídky této uchvacující památky jsme se prošli po městě a jeho dalších památkách.

V neděli se ve městě konala pouť, měli jsme tak možnost navštívit stánky a atrakce. Paní

řidičkou jsme se nechali zavést k rozhledně Vladimíra Menšíka v obci Hlína, pokochali jsme se širokým rozhledem a část se vydala po modré značce kolem kaple sv. Jakuba do Ivančic. Zbývající část se svezla autobusem až na místo

ubytování. Po večeři jsme si udělali táborák, opekli si špekáčky a zazpívali.

Poslední srazový den jsme se autobusem vydali do Oslavan. Na těžní věži Kukla bylo ještě zavřeno a mírně poprchávalo, tak jsme sjeli k oslavanskému zámku a navštívili zdejší Muzeum hornictví a energetiky a Hasičské muzeum. Chvilku

j jsme poseděli u piva z místního pivovaru a potom jsme se nechali odvézt zpátky k věži Kukla. Tentokrát již bylo otevřeno, ale bohužel nás tlačil čas, takže jsme si nestihli vychutnat vše, co prohlídka nabízí. Po obědě jsme se rozjeli do svých domovů.

Akce se zúčastnilo padesát turistů, počasí bylo přímo turistické: ani horko, ani déšť.

Ivana Miklicová

Mezinárodní letní sraz turistů představil krásy Beskyd a novou Bezručovu chatu

Ve čtvrtek 30. června vyjela naše devěťadvacetičlenná skupina z Vyškova na Mezinárodní letní sraz turistů do Ostravice, který se tu konal do neděle 3. července. Jako vždy, tak i tentokrát jsme si svůj pobyt prodloužili až do středy. Po nejednoduchém shánění ubytování jsme si zajistili pobyt v Chalupě v srdci Beskyd, asi 500 metrů od vlakového nádraží, ale hezky do kopce. To abychom si začali zvykat na horské výstupy v této krásné části Beskyd. Celou chalupu jsme měli pouze pro sebe, čekal nás krásný týdenní pobyt.

Po ubytování a krátkém odpočinku jsme se vydali v našich modrých tričkách do Ostravice k Hotelu Freud. V prostoru za hotelem probíhala registrace účastníků letního turistického srazu a v 19 hodin jeho slavnostní zahájení. V úvodním projevu byli přivítáni naši i zahraniční hosté, všem byl popřán

krásný pobyt a hodně zdárně ušlých kilometrů. V doprovodném programu vystoupily mažoretky skupiny Krokodýl a folklórní soubor Gruník. Slunce pěkně hrálo, i když nás na chvíli vyhnala do úkrytu malá sprška.

Večer jsme na chatě probrali náš celotýdenní program a postup při zdolávání beskydských hor. Rozdělili jsme se na několik skupin. Nejzdatnější se vydávali na delší trasy, druhá skupina si trasy zkracovala nebo jinak upravovala a ostatní turisté, kteří ze zdravotních důvodů nemohli zdolávat dlouhé ani kratší trasy, si volili vlastní program. Ale ne, že by zaháleli! Prozkoumávali okolí, městečko, navštívili rekreační středisko Skalka v kopci nad naší chalupou a někteří se zúčastnili autobusového zájezdu, který pro sraz připravili pořadatelé.

V pátek se většina vydala na Lysou horu. Ke zdolání této „královny Beskyd“ jsme se rozdělili do dvou skupin. Jedna skupina se vydala přímo z Ostravice po srazové trase B1 a naše druhá, početnější skupina, se rozhodla pro méně kilometrů svou vlastní cestou. Vyjeli jsme autobusem do Malenovic

a pak už pěšky kolem Satinských vodopádů, lesem k nejstarší hospodě v Beskydech U Veličků, kolem Ondrášových děr (podle pověsti byl Ondráš zbojník v Beskydech, který bohatým bral a chudým dával) a Lukšince. U altánku na rozcestí Lukšinec jsme si dali delší přestávku před „vrcholovým“ výstupem. Na Lysou horu to už bylo jen dva a

Výstup na Lysou horu

(foto 7× Blažena Floriánová)

půl kilometru, ale daly nám zabrat. Těsně pod vrcholem jsme prošli kolem památníku lysohorským obětem a už jsme byli na Lysé hoře. Výstup byl velice náročný. Odměnění jsme však byli krásnými výhledy na Javorníky, Jeseníky, Malou Fatru i vzdálené tatranské štíty. V nově otevřené Bezručově chatě KČT jsme si po právu zasloužili občerstvení a razítka do Záznamníku „Vystup na svůj vrchol“ a do Záznamníku letního turistického srazu. Na vrcholu jsme si prohlédli i další stavby – televizní vysílač, budovu Horské služby, Meteorologickou stanici a chaty Emila Zátópka – Pětka, Desítka a Maraton. Bylo nádherné, slunečné počasí a tak jsme si Lysé hory, která je nejvyšším

vrcholem na Slezské straně Beskyd, užili. Cesta dolů do Ostravice již byla snazší, ale i tak jsme docházeli docela unaveni.

V sobotu jsme po předešlém náročném výstupu na Lysou horu volili dvojí program. Naše zdatnější skupina se vydala srazovou trasou B2 na Smrk, který je nejvyšší horou Moravské strany Beskyd. Na vrcholu Smrku a jeho svazích

prošla přírodní rezervací Smrk a pod vrcholem se zastavila u pomníčku zpěváka Johna Lennona a studenta Jana Palacha.

Ostatní se vydali k vodní nádrži Šance, která byla vybudována na řece Ostravici jako zásobárna pitné

vody a ochrana před povodněmi. Řeka Ostravice rozděluje Beskydy na Slezskou a Moravskou část, dříve tvořila zemskou hranici mezi Slezskem a Moravou. Zamýšlenou trasou jsme se však k přehradě nedostali. Přehradní hráz se upravuje a tak jsme skončili u zákazu vstupu. A už se k nám blížil pán, o kterém jsme si mysleli, že je hlídačem stavby. Ukázalo se však, že šlo o vedoucího celé rekonstrukce hráze a vůbec nás nepeskoval, co tady děláme.

Naopak nás zavedl druhou stranou řeky až pod hráz a pověděl nám spoustu zajímavostí o celé stavbě. Krásně jsme si s ním popovídali.

Při zpáteční cestě jsme se ještě zastavili v Beskydském pivovárku na občerstvení. Protože zde bylo kontrolní místo srazu, získali jsme také razítko pochodu.

Na bývalé zemské hranici Moravy a Slezska

A odtud do kopce na naši chalupu. Po cestě jsme míjeli restauraci Penzionu Sauna u tenisových kurtů, a tak se v ní někteří zastavili na večeři. Moc pěkné prostředí, dobré jídlo a obsluha. Ale dnešní den ještě nekončil.

V 19 hodin jsme se vydali opět v odborových modrých tričkách na autobus, který nás odvezl do Kulturního domu ve Frýdlantu nad Ostravicí. V něm proběhlo slavnostní zakončení turistického srazu a předání srazové štafety, tentokrát do Karlovarského kraje, a to do Sokolova. Další program byl velmi pestrý, přičemž k tanci a poslechu hrála skupina ASTRA. K všeobecnému veselí se odváživci i méně odvážní zúčastnili i výuky country tanců. Zábavu završily svým recesistickým vystoupením mažoretky – starší dámy z Horní Lhotky. V bohaté tombole každý vyhrál nějakou cenu, i kdyby to byla jen propiska. Za bouřky a pořádného deště jsme se celí mokří vrátili v noci na ubytovnu. Ale i tak moc spokojeni.

V neděli turistický sraz končil, turisté se rozjížděli do svých domovů. Nám to však bylo málo a tak jsme využili červencových svátků a prodloužili si pobyt v Beskydech až do středy. Jedna skupina se vydala z Ostravice do Frýdlantu nad Ostravicí chráněnou přírodní památkou Peřeje a dále podle toku řeky. Chtěli jsme si také prohlédnout Srub Petra Bezruče, ale bohužel.

Tam nás neochotný děda – průvodce nepustil, prý už se blíží konec otevírací doby. Asi toho měl za dva dny srazu dost. A tak jsme pokračovali pohodovou cestou až k rekreačnímu středisku Budoucnost, ale to už byl kousek do Frýdlantu. Oplocený areál s možností ubytování veškerého druhu (kemp, chatky, turistická ubytovna a hotelové pokoje), dobrá

Na Ondřejníku

kuchyně i sportovní vyžití, by byly příjemnou rodinnou rekreací. Ale my jsme turisté, žádné velké posedávání. Pokračovali jsme do Frýdlantu, odkud jsme se vraceli vlakem do Ostravice. Druhá naše skupina šla obráceným směrem z Frýdlantu do Ostravice. Trasu si trochu prodloužili, aby se jim nožky nezkrátily.

V pondělí jsme odjeli opět vlakem do Frýdlantu a po žluté značce vystoupali na Ondřejník. Zdejší turistická chata, která je nejstarší KČT postavenou chatou

v Beskydech, je opuštěná a ve velmi špatném stavu. V minulosti také bývala rekreačním střediskem Bohumínských železáren. Z dětského hřiště před chatou zůstal celkem funkční dětský kolotoč a tak si někteří vzpomněli na svá dětská léta a vesele se na kolotoči potočili. Naši turisté dokáží být i hraví.

Ve venkovním bufetu na nás čekalo občerstvení, razítka do záznamníků a nezbytné společné foto. Kousek odtud stávala kaple sv. Antonína Paduánského, v jejímž místě se podle pověsti ukrývá vchod k pokladu zbojníka Ondráše. Tady jsme se opět rozdělili a šli různými cestami do Čeladné.

Jedna skupina se vydala po modré přes vrchol Skalka. Naše druhá skupina pokračovala po zelené přes Opálenou, kde jsme se chtěli zastavit na občerstvení v chatě u lyžařského vleku. Bylo však z pro nás neznámých důvodů zavřeno,

a tak jsme se jen vyfotografovali u moc pěkných dřevěných soch a pokračovali do Čeladné. Jméno obce je snad odvozen od čeládky, která tu kdysi dávno kácela lesy a zúrodňovala pole. Za války byla obec střediskem partyzánského odboje. Prošli jsme kolem kostela sv. Jana

Nepomuckého s rozlehlým hřbitovem, u kterého stojí velký litinový kříž (umělecká práce frýdlantských železáren). Marně jsme hledali restauraci s běžným českým jídlem a tak jsme se vrátili k vlakovému nádraží, kde jsme zasedli v restauračním kiosku U pařezu. Dost jsme se načekali na jídlo i pití. Je to ale pěkné místo. Při vstupu na venkovní zahrádku nás přivítal dřevěný Bača, který má třetí ucho. Kdo se ho prý dotkne, splní se mu přání. Uvidíme. Pak jsme jeli vlakem přes Frýdlant do Ostravice. Druhá naše skupina došla pěšky až do Ostravice.

Večer bylo u chaty společné posezení. Popřáli jsme našim dvěma jubilantům. Při opékání a zpívání nás přišli podpořit další dva naši turisté Jitka a Petr. Ti přijeli na sraz později kvůli pracovním povinnostem a byli ubytováni přímo v Ostravici v hotelu Freud.

V úterý, v poslední den našeho pobytu, jsme zajeli do Starých Hamrů. Prošli jsme údolím Černé Ostravice a vystoupali na Beskydskou magistrálu

Grůň-Bílý kříž. Na její naučné stezce jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí o zdejším kraji a užili si krásných výhledů do okolí. Bílý kříž je nyní rekreační středisko a jsou odtud vidět hřebeny Malé Fatry. Louky na hřebenech hor

byly určeny k salašnictví a nazývaly se gruně. Na jedné z nich vznikla osada Grůň. Po celém hřebenu jsou rozestavěny dřevěné chalupy, dříve salaše. Z některých salašů vznikaly postupně turistické chaty jako Charbulák, Švarná Hanka a jiné. U některých jsme se zastavili na občerstvení. Všude bylo

v tomto krásném dni plno lidí. Při cestě jsme nakoukli do starého dřevěného kostelíku Panny Marie, ale byl bohužel zavřený. Lesní cestou jsme sešli do Starých Hamrů, ke staré škole a k památníku Maryčky Magdonové.

Památníkem je symbolická postava básnické sbírky Slezské písně od Petra Bezruče. Zajímavá byla i velká stavba kostela, opět zavřeného. Pak už jsme se vraceli autobusem zpět do Ostravice. I tento, pro nás poslední den, bylo nádherné slunečné počasí.

Večer jsme na chalupě poseděli ve společenské místnosti, zhodnotili náš pobyt v Beskydech a prohlédli si přes počítač fotografie z našeho putování beskydskými horami.

Ve středu ráno nastalo dobalení kufrů, úklid a

předání chalupy. V 11 hodin jsme odjízžděli vlakem, plni dojmů a zážitků, k domovu. Týdenní pobyt se nám jako vždy vydařil. Na počátku pobytu jsme zažívali velká vedra, ale sobotní noční bouřka a nedělní dopolední deštík vzduch na další dny parádně pročistily a osvěžily. Děkujeme naší organizátorce, Janě Pavlíkové, za přípravu a zajištění tohoto pěkného pobytu.

Blanka Bačovská

Vyškovští turisté vítali jaro v Tatrách

V neděli 3. dubna 2016 se vydalo deset turistů z vyškovského odboru KČT do Vysokých Tater. Šestidenní pobyt jsme si zajistili přes cestovní kancelář Havířov. Cestovali jsme poschodovým autobusem pro sedmdesát pasažérů. Seděli jsme vysoko a viděli daleko. Velká část turistů jela z Drnovic a Vyškova. Ostatní

přistoupili v Havířově a Karviné. Projížděli jsme pod hradem Strečno kolem řeky Váhu. Jedna pěkná zastávka byla na Salaši Krajinka v Dolném Liptově u Ružomberku. Dřevěný skanzen s chovem ovcí a vlastní výrobou sýrů, brynzy aj. Měli tu i vlastní pekárnu, kde prodávali

domácí pagáče, buchty. V jiném domku byly zase dřevěné dárkové předměty. Nechyběla ani restaurace s výhledem přímo na ovčín přes skleněnou stěnu. Mezi ovci a jehňátky byl i osel. Myslím zvířátko.

Mohli jsme zhlédnout i historickou výstavu traktorů, mlátiček, žaček, hrabaček a jiných zemědělských strojů z první poloviny 20. století.

Při jízdě autobusem byla pěkná vyhlídka na okolní krajinu. Viděli jsme zasněžené vrcholy hor, zrcadlící se v hladině Liptovské Mary. Zasněžené vrcholky nás doprovázely až do Tatranské Štrby, cíle naší cesty. Po ubytování a vyřízení nějakých formalit nás čekala v 17 hodin v jídelně hotelu infoschůzka s recepční a průvodkyněmi. Pak jsme se vydali na vlakové nádraží vyřídit slevové průkazky na vlak a „zubokolejku“. Neměli jsme však správné parametry fotek, měly být barevné a ze současnosti. Něktěm však přes

zamhouřené oko paní pokladní průkazky přece jen vystavila. Ale bylo nás hodně takových, kterým paní pokladní doklad nevystavila. Po návratu byla večere, plánování výletu na druhý den a hajdy na kutě.

V pondělí ráno po deváté hodině jsme jeli zubačkou na Štrbské pleso. Zubačka je horská ozubnicová dráha, takový vláček, kde uprostřed kolejí jsou zuby, asi proti klouzání v zimě. Ve Štrbském plese jsme se šli podívat ke skokanským můstkům. Byl tam i sportovní areál, kde se lyžovalo. Sjezdovky byly v provozu. Pak jsme chtěli jít k vodopádu Skok. Cesta byla rozbředlá a pod tím zledovatělá, a tak jsme to vzdali. Jen Liduška s Miluškou pokračovaly směle nahoru k vodopádu.

My ostatní jsme si udělali po cestě na venkovní zahrádce kávovou a pivní pauzu.

Pak jsme pokračovali kolem Štrbského plesa, kde vedl naučný chodník s deseti informačními tabulemi. Obešli jsme Štrbské pleso, jehož rozloha je 19,67 ha, hloubka 20 m a nemá žádný přítok ani odtok. Pak jsme se dostali k léčebnému domu Solisko. Výstavní čtvrť s krásnými léčebnými domy. Připravovali se na sezonu. Po modré turistické značce, kolem ozubnicové dráhy, jsme se dostali až do Štrby. Byl nádherný slunečný den. Sluníčko hřálo jako v letní dny a my teple oblečení. Pořádně nám vyprahlo. Hned na recepci v hotelu jsme hasili

žízeň a jedli šulánky s mákem – sladké popoludnie. Po večeri byla ve vstupní hale diskotéka, tak jsme si i zaskotačili. Většina z nás ušla 12 km, dvě však 20 km.

V úterý jsme vyjeli električkou až do Smokovce, odtud pěšky stále do kopce až na

Hrebienok. Sluníčko zase pražilo a pražilo. Na Hrebienku jsme si dali občerstvení a pak pokračovali ke Studenému vodopádu, který je jedním z několika vodopádů Studeného potoka. Kolem potoka vedla cesta místy zledovatělá, kamenitá a hrbolatá. Zasněžené hory byly krásné, vodopád i potok s průzračnou vodou byly okouzlující. Méně okouzlující byl však pohled na stráně. Z nich

trčící suché stromy a plno vyvrácených stromů přes sebe ležících vyvolalo smutný pocit. Příroda ještě nerozpučela do zeleně, ale i tak jí tam bylo málo. Kolem Studeného potoka jsme se dostali na zastávku do Tatranské Lesné.

Ve středu po snídani jsme vyjeli opěť zubačkou do stanice Štrbské pleso. Kolem léčebného domu

Solisko jsme se vydali k Jamskému jezeru. Šlo se lesem, bylo tu kolem metru sněhu. Bořili jsme se, klouzali, šlo se velmi špatně. Místo hodiny jsme šli dvě. Jamské jezero bylo zamrzlé a zapadané sněhem. Byl tu Limbový háj, vysázený TANAPem na památku hrdinů SNP. Od jezera se otvírají krásné pohledy na Kriváň. Chtěli jsme pokračovat ke Třem studničkám, ale v tomhle terénu jsme to vzdali. Stejnou cestou jsme se vydali nazpět. Ve dvě hodiny jsme sjeli zubačkou do Štrby. Cestou z nádraží začalo trochu pršet a u hotelu se spustil liják. Ale největší krupobití přišlo o chvíli později. Byli jsme rádi, že jsme pod střechou. Odpoledne jsme si vybrali procedury, které byly v ceně pobytu – vana nebo teplý zábal. Večeře byla pro nás dnes v kolibě v budově hotelu.

Ve čtvrtek v devět hodin jsme odjížděli do termálního parku ve Vrbově. Strávili jsme tam necelé tři hodiny.

Bylo to bezva. Po návratu, kolem druhé hodiny odpolední, byl oběd a pak malá procházka po Štrbě spojená s nákupem korbačiků a kozích a ovčích sýrů. Miluška s Liduškou si zajeli do Štrbského plesa a udělali si ještě osmikilometrovou vycházku. Po večeři nám hrála živá cikánská kapela o třech muzikantech.

V pátek po obědě jsme odjížděli přes Karvinou a Havířov k domovu. Po celý náš pobyt bylo teplé a slunečné počasí, takže i výhledy do tatranské přírody byly nejen krásné, ale i daleké.

*Blanka Bačovská,
autorka fotografií Jitka Daňková*

Nedvědičtí turisté slézali vysokotatranské vrcholky

Horské výpravy patří k tradičním činnostem členů a příznivců nedvědičského odboru Klubu českých turistů. Letošní výprava se uskutečnila v týdnu 16.–23. července a zúčastnilo se jí šestadvacet členů odboru. Počasí je silným faktorem, který ovlivňuje průběh jakéhokoli výletu či výpravy, ale v horách je faktorem přímo zásadním. My jsme měli počasí velmi pestré, naštěstí jsme deštěm začínali a sluníčkem a výhledy končili.

Ti, kdo byli ve Vysokých Tatrách úplně poprvé, se museli divit, kam jsem je přivedl, protože vlastně první tři dny hory vůbec neviděli. A tak jsme navštívili Vrbov a Kežmarok, v dešti jsme se vydali k Zelenému plesu a dokonce skupinka (ne až na vrchol) k Jahňacímu štítu. Lepší už to bylo další den na magistrále na Hrebienku, u Sliezskeho domu a u Batizovského plesa. A když

jsme se následující den vypravili k Popradskému plesu, bylo už tak pěkně, že jsme si to všichni parádně užívali. Skupinka vystoupila ještě na vrchol Ostrvy.

Zbývaly ještě dva aktivní dny, a protože ideální horské počasí drželo, mohli jsme

(částečně pomocí lanovky) zdolat Solisko a poslední den pak jedenáct členů zdolalo Rysy, dvojice si prohlédla Hincova plesa a osm členů se vydalo na vrchol Ostrvy.

Domů jsme se vraceli – jak jinak – příjemně unaveni a plni dojmů.

Petr Vejrosta

(foto Eva Pololáníková)

(foto 3× Petr Vejrosta)

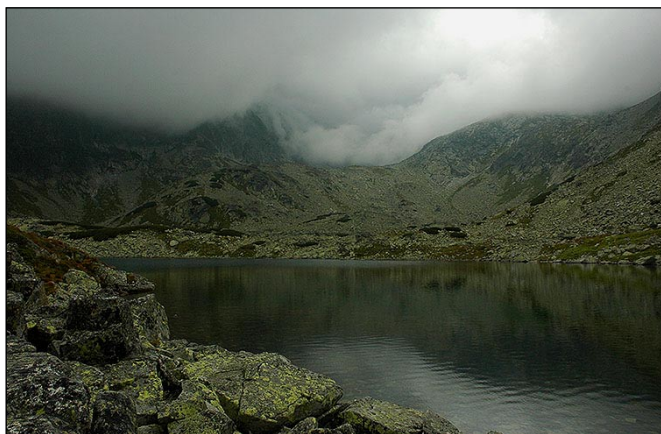

Tatrami křížem krážem, rájem nahoru dolů

Klub českých turistů, ať už přímo ústředí nebo jednotlivé odbory, má ve vlastnictví několik turistických chat a jiných ubytovacích zařízení. Ovšem jen jedna nachází se za hranicemi naší republiky. Pravda, stavěla se ještě na kdysi společném území, ale rozhodnutí politiků o několik let později přesunulo ji rázem do zahraničí.

Řeč je samozřejmě o chatě odboru Klubu českých turistů 1. brněnská u slovenských Mengusovců v podhůří Vysokých Tater. Mimo jiných skupinek větších či menších, vydává se tam už čtrnáct let také různorodá společnost brněnských, ivančických a dalších turistů pod vedením zkušeného horského vůdce Ludka Macha.

Nejinak tomu bylo i letos v druhé polovině srpna – od 20. do 27. Vedoucí výpravy měl už samozřejmě nachystaný bohatý program, ze kterého si mohl vybrat každý – jak nadšený „zdolávatel“ horských vrcholů, chtějící se vyrovnat zdejšími kamzíkům, tak obyčejný turista, který se chce rozumně unavit aktivním pohybem bez toho, aniž by mu vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, jestli zrovna nezahučí do nějaké rokle, ale i opravdový pohodář, jemuž ke štěstí stačí

Pověstné ticho před bouří? Nejsou mraky jako mraky. Spíš poslední výstraha před smrtí! /Fantomas/

civilizací nezkažený
svěží vzdoušek, zurčení
horských bystřin a
hukot divých
vodopádů, zpěv ptáček
občas proříznutý
svištěm hvizdem.
Ale hlavně – ta
panoramata...

Program je znám
dopředu, takže si každý
může zkombinovat
do týdenního plánu
takové túry, které se mu
nejvíce líbí a odpovídají

jeho představám o následující dovolené a aktuálním fyzickým a zdravotním předpokladům. A protože to není žádné dogma, může si naplánovat i výlet svůj. Klidně i na druhou stranu – přes údolí jsou Nízké Tatry a kousek dál Slovenský ráj.

Ale konec plkání, vyrazíme! Po sobotním ubytování bychom si na neděli měli dát něco malého na protáhnutí. Vysedli jsme ve Starém Smokovci

z električky a po žluté značce začali stoupat do kopců. I když bylo stoupání pozvolné a teplota nijak závratná, v dusném počasí jsme se pěkně zapotili, než jsme došli k Velickému plesu a hotelu Sliezsky Dom.

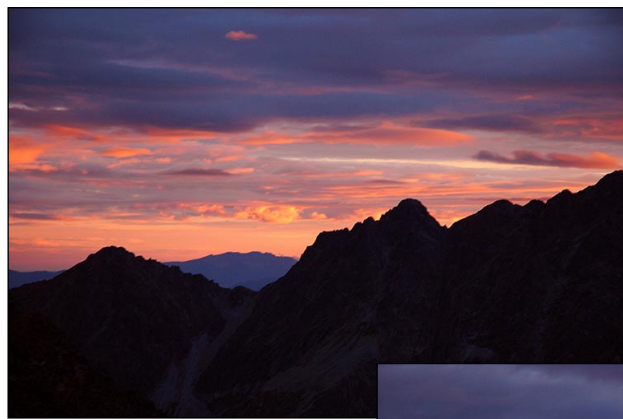
Ti nejdůležitější se ještě plni sil vydali až na vrchol Východné Vysoké. A to i přesto, že jen o pár metrů výškových víc začínala spodní hranice mraků divoce se honících po štítech hor. Však za toto své snažení také byli patřičně odměněni. Při sestupu je stihla nevídaná průtrž mračen a nenechala na nikom nit suchou.

My ostatní věrní denní náplni – jen tak se rozchodit – jsme pokračovali po Tatranské magistrále na Batizovské pleso a buďto hned dolů do Vyšných Hágů nebo ještě přes Ostrvu a Popradské pleso do Štrbského plesa. Takže tatranskou bouřku už jsme povětšinou sledovali pěkně po anglicku (rozuměj při čaji o páté) v klídku a suchu na chatě.

Horší to ale bylo s pondělním programem. Původní plán – výjezd do Polska a odtud výstup na Rysy – se nikomu realizovat nechtěl. V tuto dobu totiž měly deště, které sem hnaly západní větry, vrcholit. Zároveň se ale také

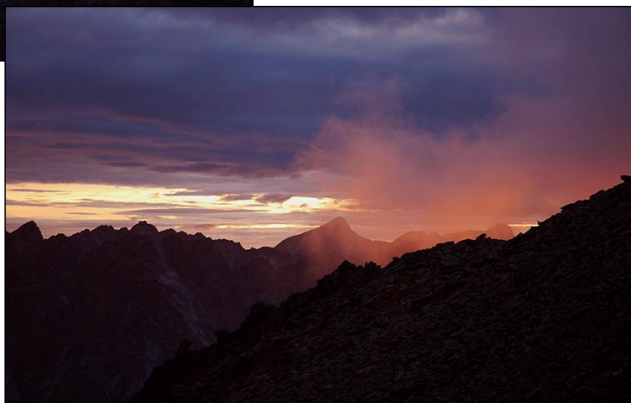
nikomu nechtělo přijít o dlouho rezervovanou noc na nejvýše položené chatě v Tatrách.

A tak jsme netrpělivě naslouchali každé předpovědi počasí na kdejaké možné rozhlasové stanici, až nakonec vykrytalizoval plán F,

G nebo snad X – prostě bůhví kolikátý.

V poledne jsme ještě za deště nastoupili do autobusu směr Štrbské Pleso a doufali, že se meteorologové trefí do své předpovědi a ve tři hodiny kapat přestane.

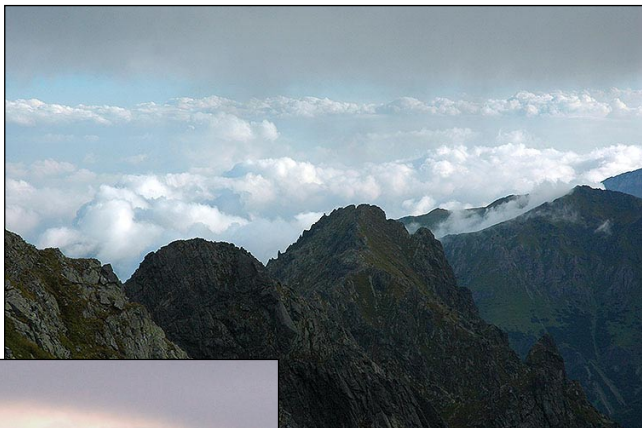
Západ slunce nad Tatrami ze sedla Váha

Trefili se! Ze Štrbského Plesa jsme ještě vycházeli za vytrvalého mrholení, už proti němu ale stačila jen kšiltovka. A u Žabích ples pak nebylo po dešti v jakékoli formě ani vidu ani slechu. Chladno přecházející fronty však gradovalo, a tak jsme na Chatu pod Rysmi dorazili mírně prokřehlí. Nic, co by nespravil doušek lahodného Tatranského čaje.

Jen co jsme trochu pookřáli, odhodlali jsme se ještě ke krátkému výletu. Za okny se totiž rozfoukané mraky začaly barvit žhnoucími odstíny večerních červánků. Obětovali jsme tedy své pohodlí a z tepla chaty se vydali do sedla Váha sledovat za studeného větru západ slunce.

Každopádně, pokud se náhodnou, stejně jako my, rozhodnete strávit noc na Chatě pod Rysmi a uslyšíte při usínání Chopinovy klavírní etudy, nemějte strach, že vás přemohly halucinace kvůli vysoké nadmořské výšce. To jenom opravdu někdo hraje dole v jídelně na klavír.

Na ráno jsme si naplánovali výstup na Rysy za východem slunce. Čekali jsme, že

Ranní oblačnost schovala vrcholy Rysů a výhledy z nich. V nižších polohách už ale do údolí vidět bylo – třeba na obláčky jako z vaty, jen natáhnout ruku

vítr přes noc odvané i poslední zbytky mraků, ale nestalo se tak. Za okny se opět převalovala hustá oblačnost.

I přesto jsme se podruhé rozhodli opustit pohodlí chaty (a teď navíc i vyhrátých postelí a spacáků) a vykročit do téměř mrazivého horského rána. I když z východu slunce jsme

neviděli nic, rozhodně jsme nelitovali. Stejně jako v minulých letech, když jsme přespali na Téryho nebo Zbojnické chatě. Pozdní večery a ranní rozbřesky

strávené přímo v horách mají svoje neopakovatelné kouzlo. Ať už je počasí jakékoli.

Po návratu z Rysů byl čas akorát tak na snídani. Hned po ní jsme zahájili sestup zpět do Mengusovské doliny, kterou jsme vystoupali k Velkému Hincovu plesu a dále na Kôprovský štít. Návratem zpět na Štrbské pleso jsme pak zakončili náš improvizovaný půldruhodenní výlet.

Ačkoli jsme za úterý nachodili dvakrát víc metrů dolů než nahoru – nebo právě proto, naše kolena a svaly stehenní uzavřely ďábelskou koalici a rozhodly se přejít do stávkové pohotovosti. Aby se předešlo potenciálním problémům, zvolila většina účastníků na další den volnější program. Třeba výlet k Temnosmrečinským plesům, která jsou tak pěkně vidět z vrcholu Kôprovského štítu.

Temnosmrečinská plesa z Kôprovského štítu

Někteří během týdne stihli i dva výlety do Slovenského

ráje, protože tatranské řetězy jim byly málo a chtěli si užít také výstupy po žebřících. Každopádně čtvrtek patřil pro změnu Tatrám Nízkým.

I když výškově jsou o několik stovek metrů nižší a hřebenové chodníky připomínají cestičky v Jeseníkách, rozlohou zdaleka převyšují Tatry Vysoké. A také máte toto pohoří z nejvyšších vrcholů skoro jako na dlani.

Túru jsme zahájili výstupem podél lanovky z Jasné na Chopok. Nová kabinková lanovka sem vede ze dvou stran a díky tomu je zde živo jako na Václaváku. Vydali jsme tedy skoro obratem dál, na nejvyšší vrchol Nízkých Tater – Ďumbier.

Protože jsme nikam nespěchali, vyškrtli jsme z dalšího programu pokračování na Štefánikovu chatu a vydali se zpět. Udělali jsme nesmírně chytrý tah, protože sestup po zelené značce byl po hřebenovce v parném letním dnu dalším pekelným zážitkem. Zdejší značkáře jsme začali silně podezírat, že časy mezi jednotlivými směrovníky měřili v zimě při sjíždění na lyžích. I při nejlepší vůli jsme jich nebyli schopni dosáhnout, a to jsme se nějakým výletnickým tempem rozhodně necourali.

Páteční den pražilo slunce stejně jako ve čtvrtek, a tak na tom byli lépe ti, kteří tatranské vrcholky vyměnili za bazén koupaliště ve Svitú. Už společně jsme pak poslední večer strávili u táboráku při opékání špekáčků. Vedoucí výpravy rozdál každému pamětní list akce a malou drobnost. Domů si pak všichni odvezli hromadu zážitků a Tatrovník – malý záznamníček, který od vedoucího dostane každý na začátku – plný razítek.

Alf

Tož vítajte u nás v Tibetu!

*Tak kdo nám teda dneska vlastně
svítí na cestu?*

*Hřebenovka v Nízkých Tatrách
z Chopku na Ďumbier*

Štíty Vysokých Tater z Chopku

Eurorando 2016 se v České republice uzavřelo v Jeseníkách. Turisté z Jihomoravské oblasti nechyběli

V sobotu 27. srpna uspořádala Jihomoravská oblast KČT autobusový zájezd na ukončení turistické akce Eurorando 2016 v ČR do Kout nad Desnou. Letošní Eurorando patřilo energii a akce byla završením celoročně pořádaných pochodů s touto tematikou. Součástí zájezdu tak byla i návštěva přečerpávací vodní elektrárny Dlouhé stráně a výstup na Horní nádrž. Závěr akce se uskutečnil v areálu Kouty nad Desnou, kde od rána a až do pěti hodin odpoledne probíhal bohatý kulturní program. V provozu byl informační stánek KČT s pamětními listy a turistickými suvenýry, kde se všichni zaregistrovali.

Za přítomnosti delegace ze Švédska proběhlo ve 14 hodin slavnostní zakončení, na kterém byla předána štafeta Euroranda pořadatelům celoevropské akce Eurorando 2016. Předsedkyně Jihomoravské oblasti KČT

Hana Slabáková připnula na štafetu za oblast modrou pamětní stuhu. Tímto setkáním skončilo Eurorando v naší republice. Jako akce evropského významu bude slavnostně zakončeno ve Švédsku.

V rámci akce jsme měli na 10. hodinu domluvenu exkurzi do přečerpávací vodní elektrárny Dlouhé stráně, která patří mezi unikátní technická díla a nejnavštěvovanější turistické cíle České republiky. V Koutech nám byl přidělen průvodce a naším autobusem, který musel splňovat emisní požadavky pro vjezd do chráněné přírodní oblasti, jsme vyjeli do areálu elektrárny.

V informačním středisku jsme se formou přednášky seznámili s celou stavbou a fungováním elektrárny, k tomuto tématu jsme shlédli i dva zajímavé filmy. Po přednášce jsme šli k srdci elektrárny – k turbínám a celému technickému zařízení umístěnému ve štole skalního masivu. Po prohlídce jsme zajeli k Dolní nádrži, ale pouze s pohledem z autobusu. Celá exkurze se setkala s naším velkým zájmem a se spoustou dotazů. Pak už jsme se vrátili do areálu Kout nad Desnou.

Bylo po dvanácté hodině, a tak nastalo dilema, jak dál. Bylo jasné, že se vše do slavnostního závěru ve 14 hodin nedá stihnout. Všichni jsme vyjeli šestisedadlovou lanovkou na Medvědí horu a dál každý podle svého uvážení.

Někteří zůstali na Medvědí hoře a pochodili jen po okolí, aby mohli stihnout slavnostní ceremoniál dole v Koutech nad Desnou.

Ostatní, co chtěli k Horní nádrži, buď jeli nahoru placeným mikrobusem nebo se rozhodli tři kilometry

vystoupat po červené turistické značce pěšky. Patřili jsme mezi ně a stálo to za námahu. Kolem nádrže už vedla pohodlná asfaltová cesta s vyhlídkovými místy, odkud byly krásné výhledy na Praděd, Petrovy kameny a celé široké okolí. Obešli jsme celou vodní plochu. Asi v polovině jsme si odpočinuli a v kiosku posilnili na další cestu. Při zpáteční cestě jsme ještě odbočili na naučnou stezku Rysí cesta, ale to nás už tlačil čas.

Pěkné vyhlídky, dřevěné plastiky lesních zvířat, ptačí strom a jiné zajímavosti však stály za zastavení. Stezka je dlouhá půldruhého kilometru a končí u horní stanice lanovky na Medvědí hoře. Lanovka nás pak dovezla zpět do areálu Kout nad Desnou. Byl tak akorát čas, protože jsme v půl páté odjížděli zpět do Vyškova a Brna.

Za krásného počasí to byl pěkný výlet, moc se nám líbil. Mrzelo nás však, že se většina z nás nemohla zúčastnit slavnostního ukončení Euroranda, ani doprovodného programu. Chtěli jsme k Horní nádrži a časově se všechno nedalo stihnout.

*Blanka Bačovská,
autorka fotografií Blažena Floriánová*

*Předsedkyně Jihomoravské oblasti se stuhou
z Prvního jarního výšlapu s MND ze Ždánic do
Bučovic (foto 2× Rostfa Kašovský)*

Zástupci oblastí s pamětními stuhami z oblastních akcí Euroranda připnutými na slavnostní žerdi, která bude reprezentovat Českou republiku na závěrečném ceremoniálu ve Švédsku

Poslední letní dny si nedvědičtí turisté užili na Zlatohorsku a Krnovsku

Za poznáváním dalších zajímavých míst naší krásné země se vypravili turisté z Nedvědice. A nejen oni, protože autobus doplnili další příznivci našich akcí, kteří s námi obvykle jezdívají. Volba místa ubytování v Dolním Údolí nebyla příliš složitá, turistická náplň na dny od 14. do 18. září 2016 byla pestrá.

Při cestě na sever jsme navštívili obec Náklo respektive Lhotu. Zde, nedaleko Olomouce, se narodil Jan Opletal, student medicíny, jehož život vyhasl v listopadu 1939. Na zdejším hřbitově je také pohřben.

Zlatohorsko nás přivítalo příjemným počasím a hned jsme je také využili. Dohlednost kolem třiceti kilometrů sice nebyla ideální, ale i tak jsme se z rozhledny na Biskupské kupě rozhlíželi docela dlouho.

Druhý den jsme věnovali Krnovsku. Vrch Cvilín nad městem nabídl pro

turisty hodně lákavé prostředí – především opravený poutní kostel a rozhlednu. Viditelnost byla lepší než včera, a tak když jsme vystoupili na vrchol rozhledny, nemohli jsme se vynadívat. Pod námi město Krnov, naše pohledy se upínaly také k vrcholům Jeseníků, hledali jsme včerejší Biskupskou kupu a hlavně rozhlednu na Hraničním vrchu, kam jsme se ještě ten den chystali.

Prohlédli jsme si město a autobus nás odvezl do obce Linhartovy. Odtud jsme už po polském území směřovali k Hraničnímu vrchu. Tato rozhledna nás překvapila svou zajímavou konstrukcí. Opět nádherné výhledy... Co víc si může turista přát?! Někteří z nás vystoupili cestou k penzionu, aby si ještě prohlédli Horní Údolí.

Na Cvilíně

(foto 4× Petr Vejrosta)

Příští den jsme měli jako hlavní cíl dojít k poutnímu místu Panny Marie Pomocné. Zvolili jsme po skupinkách více možností, někdo šel až ze Zlatých Hor přes Rejvíz, někdo volil trasu kratší. Počasí opět prálo, a tak byli zase

všichni spokojeni a mohli se těšit na den další.

To jsme navštívili nejprve zlatorudné mlýny a pak nás přivítaly polské Glucholazy. I když se zdálo, že na polské straně hranic kopec není, přece jen jsme kousek stoupání museli překonat. Podlesie s krásným kostelíkem nás

Kostel Panny Marie Pomocné

přivítalo pořádným deštěm. Přejeli jsme do města Zlaté Hory, tam jsme si prohlédli náměstí a hřbitov. Návštěva kavárny byla také příjemná.

Poslední den jsme odjížděli domů plni dojmů. Zastávka na Svatém Kopečku u Olomouce byla závěrečnou tečkou za zdařilým výletem.

Krnovsko a Zlatohorsko bývá někdy turisty opomíjené. My, kdo jsme strávili několik zářijových dnů právě tam, rozhodně můžeme tuto oblast k návštěvě doporučit.

Petr Vejrosta

*Rozhledna na Hraničním vrchu
(horní foto Hana Slabáková)*

Podzimní seminář se nezadržitelně blíží!

Už za měsíc tu máme další podzimní seminář – setkání zástupců odborů Jihomoravské oblasti. Seminář se letos uskuteční v severním cípu našeho kraje, kterému se říká Malá Haná, ve Velkých Opatovicích o víkendu **12.–13. listopadu**. Program je jako obvykle bohatý – naplněný jak informacemi organizačními, tak naučnými. Chybět nebude ani nedělní vycházka za poznáním blízkého okolí a výměna zkušeností při neformálním večerním posezení. Tak s přihláškami neotálejte, k přespaní je jen asi 50 lůžek. Ostatně pozvánky odešly do odborů už dávno!

Program:

sobota 12. listopadu 2016

11.45 zahájení

12.00 oběd

13.30 odchod na prohlídku do Moravského kartografického centra na expozici map a zeměměřictví v areálu místního zámku. Expozice se zabývá vývojem kartografického zobrazení Čech, Moravy a Slezska. Ústředním exponátem kartografického centra je reliéfní mapa historických zemí Moravy a Slezska.

15.30 aktuální informace z oblasti a ústředí KČT, administrativní záležitosti

18.00 večeře

19.00 diskuse a výměna zkušeností

večerní posezení – k tanci a poslechu zahraje country skupina „STŘELA“

neděle 13. listopadu 2016

08.00 snídane

08.45 vycházka

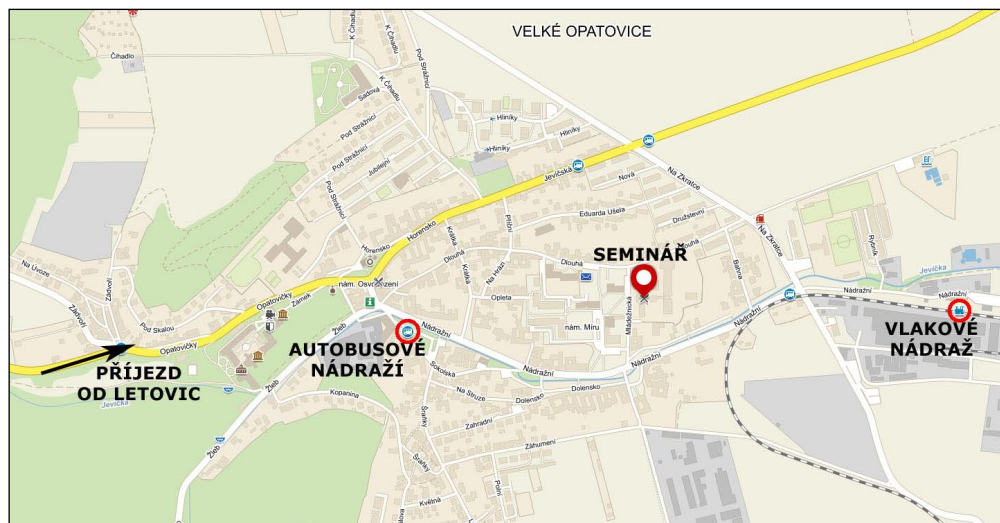
Z Velkých Opatovic po červené TZ směrem na Smolenskou přehradu přes památník Napoleonských válek do Jevíčka. Trasa je dlouhá 6 km. V Jevíčku za příznivého počasí možná návštěva Městské věže (výhled na krajinu Malé Hané). Zpět autobusem nebo kolem nedokončené dálnice R43 do Velkých Opatovic.

Příjezd:

Vlastními vozy: z Brna po silnici 43 ve směru na Svitavy, v Letovicích odbočit vpravo na Velké Opatovice (silnice 368, z Chlumu 372). Tam u kostela vpravo a kolem potoka po kostkové silnici asi po 500 m, odbočka vlevo ulice Mládežnická 430 (Jídelna UČŇÁK), vyznačeno na mapě.

Vlakem z Brna hlavního nádraží:

- osobním vlakem do Letovic s odjezdem v 9.01 h (příjezd 10.01 h), přestup na autobus v 10.10 h do Velkých Opatovic (příjezd na autobusové nádraží v 10.40 h)
- rychlíkem do Skalice nad Svitavou s odjezdem v 8.57 h (příjezd v 9.28 h), přestup na autobus v 9.36 h do Velkých Opatovic (příjezd na autobusové nádraží v 10.24 h)

Návrat (v neděli):

- autobusem s přestupem v Letovicích s odjezdem v 9.09 h, 11.12 h, 13.09 h, 14.59 h, 17.12 h
- autobusem s přestupem ve Skalici nad Svitavou s odjezdem v 9.36 h, 11.36 h, 13.36 h
- vlakem z Velkých Opatovic s přestupem ve Skalici nad Svitavou s odjezdem v 15.50 h

Ubytování:

ve 2–3 lůžkových pokojích se sociálním zařízením na patře (od 10.30 hod.)

Stravování – výběr předem!

Oběd (90 Kč)

Polévka: slepičí vývar s masem, zeleninou a domácími nudlemi

1. vepřová kýta na smetaně 120 g, houskový knedlík 200 g, brusinkový terč
2. pečené kuřecí stehno 200 g, dušená rýže 300 g, okurek

Večeře (80 Kč)

3. vepřová plec na žampionech 120 g, těstoviny 200 g
 4. přírodní krutík steak 120 g, vařené brambory 200 g
- salát z červeného zelí 150 g

Snídaně (60 Kč)

- nápojový automat (káva + čaj)
- obložený kombinovaný talíř 100 g (uzeniny, sýry, zelenina, máslo, apod.), pečivo

Akce je určena pro všechny zájemce z odborů naší oblasti, kapacita ubytování je cca 50 míst.

Cena:

230 Kč za plnou penzi (hotově na místě), další konzumaci a nápoje si každý uhradí sám.

Oblast uhradí účastníkům ubytování. Dopravu platí odbor nebo účastník, záleží na rozhodnutí odboru.

Hlaste se co nejdříve na e-mail slabakova@kct.cz. V přihlášce uveďte, která jídla chcete (stačí čísla)!

KLUB ČESKÝCH TURISTŮ

odbor 1. brněnská

**nabízí členům KČT (jednotlivcům i skupinám)
možnost ubytování na turistické chatě u obce Mengusovce**

K dispozici je sociální zařízení, společenská místnost
a kompletně vybavená kuchyňka.

Spojení několikrát denně na Vyšné Hágy a přímo na Štrbské pleso.

Chata je v provozu každoročně od 15.6. do 15.9.

Bližší informace a přihlášky:

KČT, odbor 1. brněnská, Auerswaldova 3, 614 00 Brno

tel.: 530 345 838, mobil: 737 671 087

e-mail: kct1.brnenska@centrum.cz, www.volny.cz/okct1.b

chata u obce Mengusovce – Vysoké Tatry

**Klub českých turistů, odbor KČT Mapa
vás zve na jednodenní turisticko-poznávací akci**

Po stopách starých Římanů

v sobotu 15. října 2016

1. Ráno navštívíme soutok Dunaje s Moravou na rakouské straně.
2. Vystoupáme pěšky na vrch Braunsberg (346 m) s výhledy do Dolního Rakouska a k Bratislavě.
3. Prohlédneme si rozsáhlou zříceninu hradu Hainburg.
4. Navštívíme archeologické naleziště starořímského města Petronel Carnuntum. Kromě obvyklých zbytků stavebních objektů, včetně proslulé Pohanské brány, si zevnitř prohlédneme repliky vybavených měšťanských domů a starořímských obchodů, včetně funkčních lázní.
5. Celková délka pěší turistiky cca 10 km, celkové převýšení 2× 200 m.
6. Předpokládáný návrat do Brna nejpозději ve 20.30 h.

Odjezd: Z Brna v 5.45 h z parkoviště mezi OD Tesco a Vichr (čekáme na přípoj vlaku od Ivančic)

Cena: Doprava busem 370 Kč, Petronel Carnuntum 12 € (společná vstupenka pro několik objektů)

Přihlášky: Zdeněk Cabalka, tel. 602 546 111, e-mail: cabalka@mapycabalka.cz

Zájezd vede: Pavel Roháček, tel. 721 763 489 (jen pátek až neděle). Více na www.zajezdysmapou.estranky.cz

Doporučujeme sjednat zdravotní pojištění.

Zájezdu se mohou zúčastnit členové KČT z libovolného odboru. Nejste dosud členem KČT? Můžete to snadno napravit. Získáte tím nové přátele, možnost účastnit se zajímavých akcí a slevy u nás i v zahraničí. Svým příspěvkem navíc podpoříte rozvoj a údržbu turistického značení ve vašem kraji. Více na www.kct.cz

**Klub českých turistů, odbor KČT Mapa Brno
vás zve na jednodenní turistickou akci**

Do maďarských termálů po pašerácké stezce

v sobotu 12. listopadu 2016

1. Pohodlnou lesní pěšinou dojdeme ke kamenné rozhledně na nejvyšším vrcholu rakouského Burgenlandu (864 m), ležící přímo na rakousko-maďarské hranici. Odtud budeme pokračovat dále do Maďarska, celková trasa v mírně kopcovitém terénu do 10 km.
2. Zbytek dne strávíme v proslulých termálních bazénech lázní Bükfürdő, s teplotou vody až 38 °C. V Bükfürdő si lze užít vodu přímo od pramene – z přírodního bublajícího vývěru, doprovázenou omamnými plyny. Za příplatek si v zážitkovém světě lze užít i standardní „bazénově modrou“ vodu, honěnou čerpadly. Za návštěvu stojí i rozsáhlý saunový svět.

Skupinové celodenní vstupné do bazénů s léčivou vodou 2200 HUF (asi 210 Kč), zážitkový svět a sauny za příplatek. Více informací na www.bukfurdo.hu

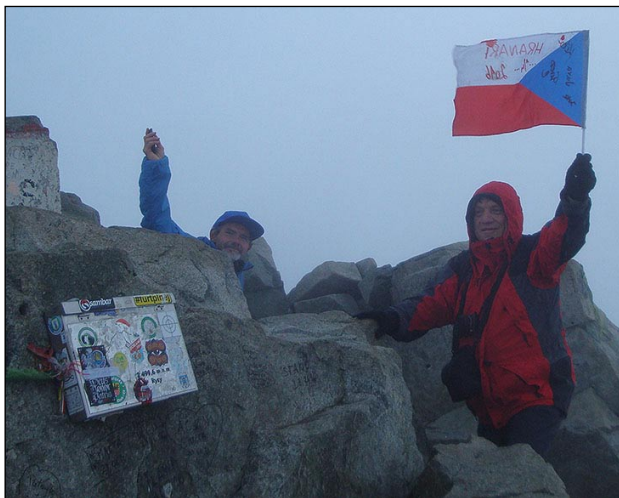
Odjezd: Z Brna v 5.45 h z parkoviště mezi OD Tesco a Vichr. Čekáme na vlak od Moravského Krumlova a Ivančic

Cena: Doprava 450 Kč

Přihlášky: Zdeněk Cabalka, tel. 602 546 111, e-mail: cabalka@mapycabalka.cz

Zájezd vede: Pavel Roháček, tel. 721 763 489 (jen pátek až neděle)

Doporučujeme sjednat zdravotní pojištění. Návrat kolem 22.00 h

STVRZENO! Dlouholetým přím o to, zda V. I. Lenin vystoupil na vrchol Rysů a zda tedy hromadné výstupy na tento tatranský dvojvrchol, pořádané ještě před několika lety k uctění výkonu ruského revolucionáře, byly vůbec opodstatněné, učinila přítrž výprava moravských turistů. Nyní už můžeme s naprostou jistotou potvrdit, že V. I. Lenin na Rysech nejen byl, jak dokládají jeho rudé stopy u Chaty pod Rysmi, ale stále na ně i ve svých sto šestačtyřiceti nedožitých letech túry podniká.
(foto 2× Alena Chalupová)

ZPRAVODAJ JIHOMORAVSKÉ OBLASTI KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ: připravuje oblastní výbor, sazba a design Alf. Příspěvky z odborů je možné zasílat e-mailem na alf@ktnoha.cz (texty ve formátu RTF nebo DOC/DOCX, obrázky jako JPG případně TIFF) nebo v písemné podobě na oblastní sekretariát v Brně, Křížkovského 29. Příspěvky zaslané poštou nebo doručené osobně nevracíme – po dohodě je možné si je vyzvednout na sekretariátu v úřední hodiny. Pokud u fotografie není uvedeno jinak, je jejím autorem (dodal ji) autor článku. Vyhrazujeme si právo dlouhé příspěvky zkrátit. Další informace z oblasti lze získat na www.kct-jmo.cz.